Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 69. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 29-го БЕРЕЗНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MARCH 29, 1978 No. 69. VOL. LXXXV.

ПРЕЗИДІЯ ЕКЗЕКУТИВИ, КРАЙОВА РАДА УККА ВІДБУЛИ ЧЕРГОВІ НАРАДИ

Ню Йорк, Н.Й. (УККА). — В суботу, 18-го березня 1978 р. відбулися чергові збори Президії Екзекутиви та Крайової Ради УККА в приміщенні УККА-СУА в Ню Йорку, в яких взяли участь члени тих обох органів УККА.

Збори відкрив та ними проводив Іван Олексин, екзекутивний заступник президента УККА. Мгр Іван Базарко, адміністративний директор УККА, завізвав присутніх вставанням з місць вшанувати трьох померших членів керівних органів УККА, а саме д-ра Володимира Нестерчука і д-ра Іллю Карапінку, членів Контрольної Комісії УККА, та п-і Оксану Ґенґало члена Крайової Ради, які недавно померли.

Мгр Базарко також подав внесені зміни в керівних органах УККА, а саме, Українська Американська Асоціяція Університетських Професорів запропонувала проф. Петра Г. Стерча до Екзекутиви УККА, щоб змінити проф. Володимира Стойка. Крім того п-і Стефанію Салдан та Миколу Хоманчука запропоновано в члени Крайової Ради УККА від Комітету Об'єднаних Українських Американських Організацій м. Ню Йорку, який сповняє функції Відділу УККА.

Мгр Іван Винник, голова Контрольної Комісії УККА, ствердив, що контроля відбула перегляд книговодства 11-го березня 1978 р. та ствердила, що все діловодство УККА проваджено у взірцевому порядку та всі видатки зроблено в рамках бюджету.

З черги ред. Ігнат М. Білинський відчитав правильник Українського Інформативного Бюра у Вашінґтоні, як теж його структуру, та запляновану працю. Рішено, що остаточне прийняття правильника буде узгіднене з директором бюра.

Про 3-ій Конгрес СКВУ реферувало трьох членів керівних органів УККА, які є в Секретаріяті СКВУ. Йосип Лисогір звітував про конґрес, який відбудеться в готелі „Амерікана" в днях 23-го до 26-го листопада 1978 р. в Ню Йорку. В програму входитимуть пленарні сесії, праці поодиноких комісій, репрезентаційний концерт та маніфестація. Всі потрібні деталі випрацює організаційна комісія та своєчасно подасть до відома громади.

Д-р Богдан Гнатюк говорив про збіркову кампанію на СКВУ в місяці травні ц.р. та про потребу зорганізування штабу робітників для підготови конґресу, щоб він був дійсно вдалим та імпозантним.

Ред. Білинський, голова Організаційної Комісії, також говорив про формат конґресу, стверджуючи, що на конґресі будуть виголошені лише дві головні промови, одна — про працю українців в діяспорі, а друга — про їхні зусилля у вільному світі для допомоги у визвольній боротьбі України.

Д-р Михайло Снігурович звітував про свою недавню поїздку до Лос Анджелесу, Каліф., та його зустріч з управою Від. УККА у Феніксі, Арізона, де він мав нагоду поінформувати про працю Централі УККА та почути про діяльність Відділу у Феніксі.

Пані Стефанія Букшована та Михайло Шашкевич звітували про їхні відвідини у Маямі, Фла., де вони мали нагоду зустріти управу Від. УККА; вони з'ясували становище у Відділі, як теж розказали про створення нового Відділу УККА в Голлівуді, Фла.

Мгр Базарко звітував, що переробляються кімнати на партері будинку УККА-СУА для приміщення Українського Інформативного Бюра СКВУ.

Засідання Крайової Ради УККА

Сесію Крайової Ради УККА відкрив екзекутивний віцепрезидент УККА Іван Олексин в год. 2:30 по полудні. З черги, на пропозицію мгра І. Базарка вставанням з місць та хвилиною мовчанки вшановано згаданих померлих членів керівних органів УККА. Протокол з попередньої сесії відчитав ред. Ігор Длябога, секретар Ради.

На внесок мгра Базарка Рада схвалила приняти в члени Екзекутиви УККА проф. Петра Стерча з рамени Української Американської Асоціяції Університетських Професорів замість проф. Володимира Стойка, і п-і Стефанію Салдан та Миколу Хоманчука в члени Крайової Ради з ра-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Середношкільники в Джерзі Сити влаштовують Український Вечір

В часі відвідин сидять зліва: ред. Зенон Снилик, Володимир Щупляк, Тарас Сохан, Андрій Кравченюк, Володимир Шевчук і Роман Теличко.

Джерзі Сити, Н.Дж. (в.л.). — У суботу, 8-го квітня ц.р., о год. 7-ій вечора, тут в приміщенні Вуркі Голл Кафетерія при 144 Ґранд вулиці відбудеться, заходами Комітету Українського Студентського Гуртка при підготовчій середній школі св. Петра, Український Вечір із розваговою і мистецькою програмою, у якій візьмуть участь дівочий пластовий гурток „Кобза" під дириґентурою Андрія Фарміґи і група українських танцюристів під керівництвом пані Дарії Ґензи. До танців гратиме оркестра „Темпо"; буфет у заряді студентів; вступи; дорослі 10 долярів від особи, для сутдентів 5; вступи на саму забаву для сутдентів 2 доляри.

„Нашою метою є те тільки розвага, — заявили в розмові з редакторами „Свободи" члени Комітету Студентського Гуртка Тарас Сохан, Адріян Кравченюк, Роман Теличко, Володимир Щупляк і Володимир Шевчук, які з ціллю поінформували широку громаду Джерзі Сити й околиці про Український Вечір загостили 21-го березня ц.р. до видавництва і обмінялися думками з редакторами, — ми надіємось також на фінансовий зиск, бо ввесь дохід з Українського Вчора призначений на стипендійний фонд для бідніших студентів нашої школи".

Картер і Каллаген обговорювали економічні справи

Президент Картер вітає британського прем'єра Каллагена в Білому Домі.

Вашінґтон. — Минулого четверга, 23-го березня, президент Джіммі Картер і британський прем'єр-міністер Джеймс Каллаген у Білому Домі відбули майже тригодинну нараду, під час якої обмінялися думками щодо найкращих способів розв'язати ряд економічних проблем країн Заходу.

Джоді Повелл, пресовий секретар Білого Дому, повідомив, що Картер і Каллаген обговорювали такі питання, як найкращі заходи щодо ліквідації залишків економічної рецесії, яка частинно ще існує в деяких країнах, поліпшення торгівлі між державами вільного світу, стабілізація валюти, спеціяльно американського доляра, боротьба проти безробіття та інфляції, як теж обмінялися поглядами в справі розв'язки енергетичної проблеми, зокрема способів збереження різних родів пального.

Президент Картер і прем'єр Каллаген наголошували факт, що індустріялізовані країни Заходу вже тепер повинні виготовляти „скоординовані пляни" щодо тих та інших економічних проблем, щоб ці пляни були затверджені на вершинній економічній конференції, яка відбудеться в липні ц.р. в Бонні, Західня Німеччина. У конференції, подібній до тієї, яка минулої весни відбулася в Лондоні, візьмуть участь ЗСА, Британія, Франція, Західня Німеччина, Італія, Канада та Японія. Перед конференцією країни-члени Европейського Спільного ринку мають відбути ряд своїх нарад.

Промовляючи в городі Білого Дому після тригодинної наради, прем'єр Каллаген відмітив, що протягом останніх кількох років країни Заходу мають тенденцію полагоджувати економічні проблеми окремо, а він вважає, що для розв'язки вищезгаданих проблем конечно треба співпраці всіх держав.

Президент Картер, називаючи Каллагена „дорогим і близьким приятелем", сказав, що їхня зустріч переконала його, що липнева вершинна конференція буде успішною, підкреслюючи, що Захід не тільки старатиметься розв'язати власні проблеми, але також поліпшити економічну ситуацію в цілому світі, зокрема в економічно недорозвинених країнах.

Речники Білого Дому натякають, що Картер і Каллаген обговорювали також питання, зв'язані з безпекою вільного світу, та ситуацію в Родезії, де почав діяти тимчасовий переходовий уряд, який має довести до перебрання влади чорною більшістю в кінці цього року.

Щодо економічної співпраці між індустріялізованими країнами вільного світу, то президент Картер поінформував, що до Вашінґтону за кілька тижнів має прибути японський прем'єр-міністер Такео Фукуда, щоб обговорити підготову до вершинної конференції в Бонні.

Св. п. Микола Бігун, учасник Визвольних Змагань, революціонер і провідний діяч, помер в „Золотій Осені" на 78-му році життя

Кергонксон, Н.Й. — Минулої суботи, 25-го березня 1978, тут в оселі „Золота Осінь" помер на 78-му році життя св. п. дир. Микола Бігун, учасник Визвольних Змагань в рядах Української Галицької Армії, член Юнацької Пластової Сотні Стрия, з 1920-го року член підпільної Української Військової Організації й опісля Організації Українських Націоналістів, бойовий референт Стрийського району, активний учасник багатьох бойових і революційних акцій, довголітній в'язень польських і німецьких тюрем і концентраційних таборів, в рр. 1941-44 член Крайової Екзекутиви ОУН на ЗУЗ, в Америці провідний член ОДВУ і ОбВУА, видатний суспільно-громадський діяч, голова Управи оселі „Золота Осінь". Осиротив дружину Михайлину, дочок Марту і Христину та синів Андрія і Ярослава з родинами, сестру та ближчу і дальшу родину на поселеннях і в Україні.

Панахида за спокій душі Покійного буде відправлена в п'ятницю, 31-го березня о год. 7:30 вечора в похоронному заведенні Г. Б. Гумістона в Кергонксоні, а похорон в суботу, 1-го квітня в год. 8:30 рано з похоронного заведення до церкви св. Трійці в Кергонксоні і опісля на цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПРОГОЛОШЕННЯ СТУПЕНДІЇ

Департамент Славістичних Студій на Манітобському університеті проголошує 500-долярову стипендію для студента україністики, уфундовану Вінніпеською Кредитовою Спілкою „Карпатія". Степендію уділюватимуть щорічно й аплікації можуть вносити студенти четвертого року або маґістранти.

Аплікації на академічний 1978-1979 рік вносити до: Dr. J. Rozumnyj, Head, Department of Slavic Studies, University of Manitoba, Winnipeg, Manitoba, Canada R3T 2N2.

Французькі ліві партії прийняли запрошення Жіскара

Париж, Франція. — Лідери французьких лівих опозиційних партій, які програли парляментарні вибори у двох рундах — 12 і 19-го березня, прийняли запрошення президента Франції Валери Жіскара д'Естена зустрінутись з ним і обговорити важливіші справи ще перед остаточним зформуванням нового кабінету. Ніхто з них покищо не відгукнувся на заклик Жіскара створити „розсудливу коекзистенцію" між урядуючими і опозиційними партіями, але жадна політична ліва партія не відмовилася відвідати президента Жіскара поодиноко, а не цілою коаліцією і обмінятися думками про майбутню політику Франції. Політичні обсерватори вважають, що такі розмови можуть цілковито змінити політичне життя країни, якщо б дійшло до якогось зговорення між право-центровими і лівими угрупуваннями. Жіскар д'Естен від часу вибору його на президента Франції у 1974 році, дуже часто радився з лідерами опозиційних партій й інформував їх про пляни уряду, що є цілком нормальним, наприклад, в З'єднаних Стейтах Америки і Великій Британії. Одначе, Жіскар ніколи не зустрічався офіційно на розмові з лідером Комуністичної партії Жоржем Марше і головою великої Соціялістичної партії Франсуа Міттерандом, які відмовлялись від такої зустрічі. Сьогодні Міттеранд проголосив свою готовість зустрітись з президентом наступного тижня, а кілька годин пізніше також лідер комуністів Марше заявив, що він відвідає Жіскара у Елісее палаці, а теж два керівники великої профспілки керованої комуністами виявили бажання розмовляти з президентом.

У своїй промові після виграних виборів Валери Жіскар д'Естен заявляв, що він хоче дещо змінити політичну атмосферу у Франції і відкрити двері також для тих, які голосували проти проурядових партій, бо він, мовляв, не хоче бачити Франції поділеної на „дві половини". Скора погоджуюча відповідь політичних лідерів і робітничих спілок викликала неабияке здивування у французьких політичних колах, а також за кордоном, бо виглядало, що політичні емоції після виборів ще дуже сильні і до ніякої зговорености не може дійти. Запрошення Жіскара надрукував навіть орган Комуністичної партії „Л'Юманіте", правда під глузливим заголовком:

„Слова, слова, слова". Політичні коментатори однак оцінюють ситуацію у Франції, як дуже сприємливу, висловлюючи надію, що розмови лідерів опозиційних партій з президентом Жіскаром будуть конструктивні.

СССР програв би війну з Китаєм — каже Тенґ

Пекін. — Заступник прем'єр-міністра в теперішньому китайському уряді і впливовий політик Китайської Народної Республіки Тенґ Гсіао-пінґ заявив в розмові зі західніми кореспондентами в четвер, 23-го березня ц.р., що Совєтський Союз не може виграти війни з Китаєм при ніяких умовинах. При тому він ще раз категорично відкинув совєтську пропозицію про відновлення переговорів, завданням яких було б поправити теперішні відносини між СССР і Китаєм. Розмовляючи раніше зі західньонімецьким парляментаристом Фрідріхом Ціммерманном, Тенґ висловлював сумнів у спроможність З'єднаних Стейтів Америки оборонити перед совєтською інвазією Західню Европу. При тому він відмітив, що війні між Китайською Народною Республікою і Совєтським Союзом не можна запобігти, але росіяни, навіть, якщо б вони окупували цілу північну частину Китаю включно з Пекіном, то в їхньому посіданні знайшлася б тільки частина китайської території із 200 мільйонами населення; понад 600 мільйонів все одно ставило б опір наїзникам. Тенґ вважає, що навіть при допомозі атомової і сучасної зброї Москва не може перемогти Китаю. Ціммерманн, покликуючись на слова Тенґа заявив опісля кореспондентам, що Пекін плянує в скорому часі опублікувати своє становище відносно совєтської пропозиції про переговори і дати відповідь чому такої пропозиції Пекін не може прийняти. Голова китайської Комуністичної партії і прем'єр-міністер Гуа Куо-фенґ докладно з'ясовував становище Китаю до Совєтського Союзу у своєму виступі перед Крайовим Народним Конґресом минулого місяця кажучи, що якщо Москва дійсно бажає спричинитись до поліпшення відносин між КНР і СССР то повинна підтвердити свої слова ділами і відтягнути з китайського кордону свої військові частини, які є далеко неспівмірні з потребами охорони прикордонної смуги.

Група конґресменів відвідає Совєтський Союз

Вашінґтон. — У четвер, 23-го березня, 17 членів Комісії Палати Репрезентантів для військових справ відлетіли до Женеви, де мають взяти участь у міжнародній конференції щодо загального роззброєння, а відтак відлетіти до Совєтського Союзу на кількаденні відвідини.

Це перший раз, що члени цієї Комісії побувати-муть у Совєтському Союзі. Один з членів цієї делеґації сказав кореспондентам, що конґресмени плянують обговорювати зі совєтськими лідерами багато справ, між ними питання втручання СССР у справи Африки, зокрема присутність совєтських і кубинських вояків та дорадників у Етіопії та Анголі.

Св. п. д-р Ярослав Гриневич, учасник Визвольних Змагань, видатний діяч, помер в Ню Йорку

Ню Йорк. — Минулої п'ятниці, 24-го березня, тут помер на 80-му році життя св. п. д-р Ярослав Гриневич, активний учасник Визвольних Змагань в рядах Українських Січових Стрільців та як старшина Української Галицької Армії і Армії УНР, колишній адвокат в Надвірній, Грубешові і Болехові, видатний політичний і суспільно-громадський діяч в Україні, на еміграції і в Америці, автор багатьох праць, нарисів і статтей, дописувач до „Свободи" та інших газет. Осиротив сестру Дарію Витанович та ближчу і дальшу родину на поселеннях і в Україні. Панахида за спокій душі Покійного буде відправлена в похоронному заведенні Патра Яреми в Ню Йорку в середу, 29-го березня в год. 7-ій вечора, а похорон в четвер, 30-го березня перед полуднем з того ж заведення до церкви св. Юра і опісля на цвинтар св. Реймонда на Бронксі, Н.Й.

В КИЄВІ ПОЧИНАЄТЬСЯ СУД НАД ПЕТРОМ ВІНСОМ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — З України прийшла вістка, що 28 березня ц. р. в Києві починається суд над Петром Вінсом, членом Української громадської групи для сприяння виконанню Гельсінкських угод.

Як уже інформовано, Петро Вінс був заарештований в Києві 15 лютого ц. р. В обвинувачення йому ставлять „дармоїдство", бо від його останнього короткого арешту в грудні м. р. він ніде не міг улаштуватися на працю.

Батько Петра, Георгій Вінс, відомий баптистський пастор, відбуває 5-річний присуд за релігійні переконання.

УКРАЇНСЬКА ГЕЛЬСІНКСЬКА ГРУПА ПУБЛІКУЄ „ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ"

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — В лютому ц.р. появився перший випуск самовидавного 12-сторінкового „Інформаційного Бюлетеню" Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод. Бюлетень інформує про переслідування за переконання в Україні, репресії проти Української групи та інші порушення людських та національних прав в Україні.

У „Вступі" до Бюлетеню читаємо:

„Ми більше як рік часу від початку листопада 1976 року, коли зібрався наш авторський колектив, який назвав себе Українська громадська група сприяння виконанню Гельсінкських угод в СРСР. Усі ми одноголосно прийшли до висновку, що вказуючи відверто і безпосередньо Радянському урядові та світовій громадськості на порушення прав на батьківщині, Група дасть помітний вклад у справу миру, безпеки і співпраці між народами. Всі наші звернення, листи і меморандуми обґрунтовані на передумовах права і на конституційних ґарантіях.

Органи державної безпеки вирішили інакше. Нашу Групу охрестили антирадянською організацією, більшу частину її членів репресували, а всіх інших піддали різним формам позасудового переслідування.

В цих умовах жорстокого, беззаконного терору і психологічного натиску, ми вважаємо за необхідне продовжувати боротьбу за права людини, нації, за гідність громадянина, за ґарантії свободи думки і дії, згідно з кращими ідеалами людства, про які говорить Загальна декларація прав людини.

В 1978 році ми починаємо видавати „Інформаційний Бюлетень", в якому будемо повідомляти про порушення прав людини в нашій республіці. Ми сподіваємося, що наша діяльність, підтримана вірою в Закон, принесе добрі плоди, якщо не тепер, то в майбутньому".

В Бюлетені м. ін. подані такі факти:

„В листопаді 1977 року керівника Української групи „Гельсінкі", Миколу Руденка, який був засуджений Донецьким обласним судом на 12 років позбавлення волі, перевезли до київської тюрми КҐБ. Йому запропонували звільнення, якщо він засудить діяльність Групи і напише покаяння. М. Руденко від цього відмовився. Його вивезли для відбуття кари до Мордовського табору (Мордовська АРСР, ст. Потьма, п/о Лесной, учр. ЖХ 385/19-3).

В Мордовії, до табору особливого режиму вислали другого члена Групи, Олексія Тихого, засудженого на 15 років позбавлення волі (ст. Потьма, ЖХ 385/1-6).

В грудні 1977 року Микола Руденко проголосив голодівку на 3 дні, протестуючи проти конфіскати віршів, написаних в тюрмі."...

„12 грудня 1977 року в Чернігові (вул. Рокосовського 41-6, кв. 41) арештували ще одного члена Групи „Гельсінкі", а саме адвоката Левка Лук'яненка, людину особливо трагічної долі... Його обвинувачують в антирадянській діяльності. Звинувальними матеріялами стали, в першу чергу, всі документи Української групи, підписані Лук'яненком, особисте листування, його недруковані в радянській пресі публіцистичні статті і, на жаль, не спопуляризовані самвидавом.

Талановитий і чутливий журналіст, він залишився невідомий демократичній радянській спільноті.

Йому інкримінують зокрема такі авторські статті:

1. Автобіографічний нарис „Рік свободи",
2. „Припиніть кривосуддя" — адресовану до українського журналу Народна творчість та етнографія в обороні безпідставно засудженого художника-інтарсиста Петра Рубана,
3. Відкритий лист до професора Рубіна, який нещодавно виїхав з СРСР до Ізраїлю.

У Левка Лук'яненка відбувся не обшук — а грабунок, — сконфіскували все до останнього рукописного рядка, разом з друкарською машинкою, також особисте листування, яке цензура вже раніше перевірила, частину знимок. Не обійшлося і без понижуючого особистого обшуку Лук'яненка і його дружини Надії.

У „справі" Левка Лук'яненка (справа ч. 39) 12 грудня зроблено 8 обшуків у брата Лук'яненка, Олександра Лук'яненка в Чернігові, у його сестри в Городнянському районі Чернігівської области, в його батьків в селі Хрипівка Городнянського району, у Раїси Руденко, а також у членів

(Закінчення на ст. 4-ій)

Сахарова перестерегли за „піддержку хуліганства"

Москва. — Ассосіейтед Пресс інформує, що академіка Андрея Сахарова, провідного дисидента і Нобелівського лавреата, знову перестерегли в бюрі московського прокуратора і погрозили покаранням, якщо він і в будучому очолюватиме протиурядові демонстрації, які, на думку заступника прокуратора Владіміра Нестерова, „підсилюють хуліганство" і „порушують правопорядок" в державі. „Ми запросили вас, щоб ще раз показати, яким гуманним є наше відношення до вашої особи, — заявив Сахарову Нестеров, — і рівночасно перестерегти, що в будучому ми покараємо вас згідно зі совєтськими кримінальними законами". Як відомо, Сахаров 12-го березня ц.р. очолював малу групку демонстрантів під кремлівським муром, яка протестувала проти вбивства арабськими терористами 32-ох ізраїльських громадян біля Тель Авіву і проти піддержки Совєтським Союзом Палестинської Визвольної Організації. Проти раніших погроз, на весні 1977 року, протестував Державний департамент і особисто президент Картер, перестерігаючи Совєтський Союз проти „залякування" Сахарова.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ще одна щілина

Пресові агенства інформували у вівторок, 14-го березня ц.р., що опанована комуністами Генеральна Конфедерація Італійських Робітничих Спілок вирішила вийти зі Світової Федерації Праці, контрольованої майже повністю Москвою. Більше того, 266-членна Рада італійської Конфедерації, яка контролює майже половину робітництва в Італії, постановила встановити ближчі зв'язки із західніми робітничими спілками, включно з Американською Федерацією Праці — Конгресу Індустріяльних Організацій, що її очолює Джордж Міні, відомий політичний і профспілковий діяч ЗСА, впливи якого на урядові проєкти є дуже великими. Політичні обсерватори і знавці профспілкової проблематики кажуть, що рішення про вихід італійців з Федерації треба мабуть пов'язувати зі зміною політичної орієнтації італійської Комуністичної партії і намаганням вирватись з-під контролі Москви. Існують також можливості, кажуть політичні аналітики, що італійські комуністи увійшовши як урядова партія до керівництва державою, хочуть на практиці показати свою незалежність від московського центру і тим самим здобути собі довір'я серед демократичних партій та евентуальну піддержку в народі в часі наступних парляментарних виборів. Все, що робила в останньому часі Світова Федерація Праці, — заявив речник італійської Конфедерації Альдо Боначіні, — це поладнювання спорів між поодинокими національними профспілками, які домагалися більшої свободи.

Як треба було сподіватися, рішення італійської Конфедерації Праці зустрінулось з критикою багатьох контрольованих комуністами профспілок, особливо тих з-поза залізної заслони, де профспілки є прибудівками уряду. Східнім комуністам особливо несподобався натяк італійців на зв'язки з АФП-КІО, яка, як відомо, стоїть на виразних антикомуністичних позиціях.

Очевидно, що ферменти, які проходять в рядах комуністів, не можна ще вважати конфліктом в комуністичному таборі, бо вони можуть бути також тактичним маневром з метою притупити чуйність Заходу, щоб він легше приймав демократичні заяви західніх Компартій і тим самим улегшити анексію комуністичних партій в суспільну систему західніх народів. Проте, ніхто не може заперечити наявности таких непорозумінь між Москвою і західніми Комуністичними партіями та існування опозиційних груп, які гостро супротивляються директивам московського центру. На це існують багато доказів, як, наприклад, книжка лідера еспанських комуністів Сантіяго Карріл'йо; опозиційний рух у Східній Німеччині; добре опрацьована праця східньонімецького інтелектуаліста Рудольфа Баро п.з. „Альтернативи", в якій він піддає сильній критиці увесь комплекс комуністичних систем, побудованих за совєтськими зразками; творення незалежних робітничих спілок в Совєтському Союзі, Польщі, Мадярщині; відкриті робітничі страйки в СССР і Румунії — все це виразні щілини в комуністичному бльоці і познаки розкладу цієї зненавидженої системи переважаючою більшістю населення світу.

Цих фактів вже сьогодні не можуть заперечити навіть комуно-московські імперіялісти, майстри облудної пропаганди. Вони, як це ми бачимо наглядно з випадку Світової Федерації Праці, латають тільки діри, щоб могти існувати ще до якогось часу.

Система винна

На недавньому з'їзді шефів поліції міст і містечок ЗСА кілька промовців вказали на одну з головних причин всезростаючого поширення злочинности в країні: дуже мала кількість із заарештованих злочинців, включно з рецидивістами, притягнена до судової відповідальности, а ще менше із них одержують терміни ув'язнення. Один промовець подав вислід дослідів, переведених в Атланті, Джорджія, які виявили, що із 278-ми осіб, заарештованих за напад, тільки 103 були формально обвинувачені, з того тільки 77 відповідали перед судом, 63 були визнані винними, а тільки 23 опинилися у в'язниці.

Така статистика скріплює твердження багатьох коментаторів, що зріст злочинности до великої міри спричинений самими прокураторами та суддями, бо вони, замість засуджувати та ув'язнювати непоправних злочинців, випускають їх на волю, даючи їм змогу знову поповняти злочини. Треба погодитися з твердженням іншого учасника з'їзду шефів поліції, що злочинність зростає також через те, що рецидивісти можуть дуже легко одержати звільнення з арешту, зложивши лише грошеву запоруку, як також треба погодитися з рекомендацією цього поліціянта, щоб судді засуджували на окремі кари злочинців за всі провини, а не давали їм змогу одночасно відбувати кілька вироків ув'язнення за кілька злочинів.

Повну рацію мали також ті учасники з'їзду, які твердили, що час і пора дати злочинцям, особливо рецидивістам, до зрозуміння, що за кожен злочин їх очікує негайне і довготривале ув'язнення. Тільки тоді можна буде запевнити, що рівень злочинности в Америці обнизиться. В іншому випадку можна передбачувати, що за кілька місяців генеральний прокуратор ЗСА чи інший урядовець Департаменту справедливости знову оголосить, що злочинність постійно зростає.

Треба сподіватися, що в боротьбі зі всезростаючою злочинністю дещо допоможе виготовлений Білим Домом плян, згідно з яким Департамент справедливости тісніше співпрацюватиме із стейтовими та місцевими поліційними і судовими властями щодо слідкування за „непоправними злочинцями" і щодо швидкого притягнення їх до судової відповідальности, якщо вони поповнять якийсь злочин. Але і ця співпраця федеральних, стейтових та місцевих чинників не спричиниться до зменшення злочинности, якщо прокуратори і судді продовжуватимуть випускати на волю рецидивістів та засуджених злочинців, перебираючи тим самим на себе частину відповідальности і вини за зріст злочинности.

Отже, сама судова система частинно причетна до того, що боротьба проти злочинности досі не виявляє надто великих успіхів. Ситуація може змінитися на краще, коли буде схвалений і ввійде в життя новий кримінальний кодекс ЗСА, який вже виготовляють і який включає ряд пропозицій, які були видвигнені також під час недавнього з'їзду шефів поліції міст і містечок Америки.

Роман Рахманний

СВОБОДА НАРОДІВ І ЛЮДИНИ — НЕПОДІЛЬНА

Бувають ситуації, що вимагають негайного відгуку від спостерігачів, а від журналістів-коментаторів оцінки, не зважаючи на поточні справи власної громади. Ідеться тоді про стратегічні міркування над проблемою, що, будучи загальнолюдською, може колись вирішувати долю власного народу.

На нашу думку, сьогодні витворилася така ситуація і постала така ж стратегічна вимога дня.

Ізраїльсько-американські стосунки прохололи майже до пункту замерзання, хоча жадна з цих сторін того не прагне. Американський уряд силкується знайти якусь „об'єктивну" лінію політики в арабсько-ізраїльському конфлікті, але це йому не легко досягти. Близько-східній конфлікт є лише частина „великої гри" між великодержавами за велику ставку: оволодіння життєносною лінією між Середземним морем та Індійським океаном, а крім того — шляхом у глибину Африки.

Боротьба за життя

Тим часом Ізраїль бореться буквально за своє життя, як нація і як держава, в якій ця національність може єдино зберегти себе від тотального знищення. Спроб знищити жидів „тотально" — ніколи не бракувало. Царський уряд Росії придушував жидів — своїх громадян всілякими методами. Гітлерівський режим у Німеччині пробував на ділі знайти таку „остаточну розв'язку жидівської проблеми", подібно як Сталін пробував на ділі „остаточно розв'язати" українське питання в московській імперії.

А втім, наприкінці свого життя Сталін організував таку „розв'язку" також жидам, доказом чого був відомий вигаданий закид, що, мовляв, жидівські лікарі хотіли отруїти верхівку у Кремлі разом зі Сталіном. Колеґіяльне керівництво після смерти Сталіна, на інший лад, розвинуло, його антисемітську політику, пляново викорінюючи жидівську національність, її культуру і релігію, та відсовуючи жидів від дедалі більшої кількости місць праці.

Хто в такій ситуації не прагнув би мати власну територію чи, як писав Т. Шевченко, „свою хату", в якій він був би, згідно з висловом І. Франка „господарем домовитим"!...

Для жидів — це Ізраїльська держава на землі, яку вони з облогів і пустині перетворили у заможну хліборобську та індустріялізовану країну.

Українці, коли тільки мали змогу висловитися на цю тему, схвально розглядали ці прагнення і заходи жидів у загальному, а ізраїльтян зокрема.

Коли ж наприкінці травня 1967 року арабські країни з Єгиптом на чолі явно плянували „скинути ізраїльтян у море", автор цих рядків написав і надрукував спеціяльний коментар п. з. „Кожна нація має право на існування".

У коментарі я висловив переконання, що арабські війська, не зважаючи на свою чисельну перевагу, зазнають страшної поразки, бо їхня справа нелюдська. Так і сталося: шестиденна війна закінчилася розгромом Єгипетських, йорданських і сирійських військ та втратою територій, що сьогодні є головним спірним питанням між сторонами у конфлікті.

Миротворець чи агресор?

З того часу небагато змінилося в тому районі світу й в цілій проблемі.

Патентований східньоевропейський „миролюбець і миротворець" далі постачає арабам зброю і спеціялістів з метою допомогти їм „скинути ізраїльтян у море". Спроби Єгипту довести до замирення не мають успіху передусім тому, що агенти того „миролюбця" під'юджують більш непримирливих арабів до актів варварського терору.

У цій тяжкій ситуації Ізраїль потребує підтримки мирних, народовладних країн, а зокрема Америки і Канади. Канадський уряд, враховуючи громадську думку, визнає, що ізраїльська держава це єдиний ґарант існування людей жидівського роду і їхньої культури.

Американський уряд ще більшою мірою підтримує цю тезу, бо має багаторічні спеціяльні домовлення про співробітництво і допомогу, зокрема зброєю.

Однак обидві наші країни, подібно як інші індустріяльно розвинені держави, відчувають болючий тиск арабської нафти і комерційних кіл, що мають ділові зв'язки з арабськими країнами.

Тому канадські українці добре зроблять, якщо вони через своїх парляментських представників в Оттаві нагадуватимуть урядовим колам про те, що вони — канадські українці — рішучо обстоюють свою давню тезу: Ізраїль мусить мати міжнародні ґарантії безпечного існування, як окрема нація-держава!

Тим більшою мірою американські українці, через своїх сенаторів і конґресменів, повинні зміцнювати готовність американського уряду далі подавати Ізраїлеві морально-дипломатичну та дійово-військову допомогу саме у сьогоднішній ситуації.

Безкорислива підтримка

Ці міркування і висновки ґрунтуються не на якихось партикулярних потребах української громади в Канаді чи ЗСА. Ні, ми не повинні казати: — „А яка з того користь українцям?"...

(Закінчення на ст. 4-ій)

ЧИ СССР ВСЕ ТАКИ ПЕРЕЖИВЕ 1984 рік?

„Криштієн Саєнс Монітор" з 10-го березня ц. р. помістив на повищу тему статтю Амальрика, який тепер є лектором Гарвардського Дослідного Російського Центру. Зміст тієї статті:

Коли люди тепер питають мене, як я дивлюся на мою книжку „Чи Совєтський Союз доживе до 1984-го року" — чи я вважаю розпад совєтського режиму прадоподібним і 1984 рік правдивою датою — звичайно відповідаю, що я був замолодий, як писав ту книжку. Молоді люди схильні думати, що події відбуваються скорше, ніж так справді діється. Тепер бачу, що в 1969 році я не доцінював гнучкости совєтського проводу й перебільшував шанси китайсько-совєтського конфлікту.

Найтяжчою проблемою є правдоподібно структура кризи — конфлікт між мінливою структурою совєтської суспільности і незмінною структурою влади. Структура влади з її методами керівництва, контролею, гнітом і пропаґандою була створена з кінцем 20-их років і в початках 30-их років, коли то більшу частину населення становили неграмотні, або напівграмотні селяни і коли вершинні та середні кляси були майже зовсім винищені. З того часу ця структура влади не перейшла основної зміни. Одначе структура суспільности змінилася докорінно й постала велика середня верства, а майже всі люди мають освіту й не хочуть, щоб з ними обходилися як з мочазною більшістю. Конфлікт може постати в драматичній формі відкритого розходження, але в найбільше випадків розходження об'являється в формі пасивного спротиву й льокальних незадоволень, що разом поступово й незамітно нищить основа системи.

Інша криза це національна проблема. В Совєтському Союзі є 50 національностей з населенням 100.000, а з них 22 мають населення понад один мільйон. Ця така велика різноманітність національностей, частина з-поміж яких була незалежними державами, або належала до інших держав упродовж останнього століття, суперечить совєтській унітарній системі. Конфлікт послабляється через те, що існують національні республіки, але їх автономія понайбільше існує тільки на папері. Центральна влада завсігди старається — часом дуже жорстоко, часом витонченими способами — заступити національні мови і традиції спільними совєтськими традиціями і російською мовою. Ця посилена й більш вимовна русифікація відбувається менше наслідком сили совєтської центральної влади, а більше наслідком її слабости. Її слабість походить з того, що влада побоюється зменшити процент росіян у національному демографічному балянсі, а подруге, наслідком кризи ідеології. Всього п'ять років тому росіяни становили більше як 50 відсотків совєтського населення. Тепер росіяни становлять трохи менше як 50 відсотків, інші слав'яни менше ніж 20 відс., а всі не-слав'янські національності становили понад 30 відс. Останніми роками росіяни лише переставили себе, в той час, як процент населення серед неросійських національностей Центральної Азії, Кавказу й області Волги є дуже високий — і нема нічого такого, що вказувало б, що буде меншати — то до 1984 року росіяни становитимуть значну меншість населення.

Криза ідеології це чимраз більше замітна трансформація марксизму з живої ідеології в першій половині 20-их років в обов'язковий, але внутрі мертвий ритуал. Щобільше, не так як західня держава, побудована на інтересах різних суспільних груп, абсолютна влада потребує ідеології як свого основного принципу і щоб могла існувати як держава. Чим більше марксизм послаблюється, тим замітнішою стає потреба нової ідеології, яка може стати російським фашизмом.

Що торкається совєтської економічної кризи, то це передовсім криза керівництва. Це замітне в сільськогосподарській нездатності, безконечному сповільненні зросту продукції, непропорціональному розвиткові поодиноких галузей економіки і збільшуваному незацікавленні робітників продукцією. В совєтській економії можна запримітити разючі й укриті конфлікти, як напр., конфлікти між владою й управителями, або управителями і робітниками, які поступово нищать економію.

Вкінці можна згадати про кризу закордонної політики. Найперше, це китайське питання. Хоч гострота конфлікту все буде висіти над СССР, смерть Мао Тсе Тунґа насправді збільшила цю проблему, бо новий і більш уідливий уряд відразу став прискорено модернізувати китайський воєнний промисел. По-друге, існує проблема Східньої Европи і західніх комуністичних партій. Совєтський провід може держати Східню Европу мілітарною силою довгий час, але його політичний і економічний вплив послаблюється. На додаток, совєтський провід не є досить гнучкий, щоб міг скористати з такого феномену, як еврокомунізм. Фран-

(Закінчення на ст. 4-ій)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

ЗАКУЛІСИ ВІДКРИТТЯ АМЕРИКИ

Згідно з поглядом більшости людей, Христофор Колюмб відкрив Америку припадково, шукаючи нового шляху до Індії. Але існує багато даних про те, що Колюмб мав певні відомості про існування Нового Світу та атмосферичні обставини на Атлантійськім океані поза канадійськими островами. Виглядає також, що й еспанські володарі мали певні реляції, хоч непотверджені, про існування суходолу поза Атлянтійським океаном.

І тим слід собі пояснити відносну щедрість знаної зі скупства королівської еспанської пари, короля Фердинанда та королеви Ізабеллі, які субвенціювали подорожі Колюмба до Нового Світу. На відбуття своєї першої подорожі Колюмб одержав від них 3 кораблі: 100-тононову Санту Марію, 50-тоннову Пінту та 40-тоннову Ніну.

Згідно з умовою контракту, який Колюмб підписав з королівською парою, він мав стати віцекоролем всіх нововідкритих територій, одержати фізичне шляхетство та 10 відсотків усіх шляхетних металів, знайдених на відкритих землях під його юрисдикцією. Сильні вітри та морські струї незвичайно утруднювали плавби його вітрильний корабель та ширили неспокій між залогою. Тільки один Колюмб не хвилювався та запевнював моряків, що вони незабаром ввійдуть у сферу сприятливих вітрів. Вже на Канарійських островах він вручив капітанам своїх кораблів опечатані конверти з написом: „Відчинити по бурі"! Звідкіля знав Колюмб так добре атмосферичні обставини на Атлантійськім океані?

В тих конвертах був його приказ про заборону дальшої плавби, коли кораблі переїдуть відстань 700 ліг (2,800 миль) від Канарійських островів. Докладно на тій відстані лежать острови Караїбського моря. Звідкіля знав про те Колюмб?

Цікаво також те, що Колюмб провадив два корабельні денники, один правдивий для себе, а другий фікційний для залоги, щоб її не жахати величезною відстанню від Еспанії до мети його подорожі.

11 жовтня 1492 р. він причалив до берегів одного з Багамських островів (недалеко Куби), який він назвав Сан Сальвадор (Спаситель). Він був переконаний, що цей острів лежить недалеко Індії і тому назвав автохтонів цього острова індіянами. Один із біографів Х. Колюмба згадує, що в 1482 році він відбув подорож здовж західніх берегів Африки. Під час постою на острові Малейра він зустрівнув корабель з виснаженою залогою та вмираючим капітаном, що ще перед смертю оповів йому, що він зблудив під час бурі на Атлантійськім океані, де здалека бачив береги незнаного острова. Він подарував Колюмбові на пам'ятку свій корабельний денник і мапу, на якій було закреслене положення цього острова.

Виглядає дуже правдоподібним, що саме той денник і мапа були безпосереднім поштовхом для виправи Колюмба до Нового Світу.

Чи перед тією подорожжю Колюмб мав ще інші інформації про Новий Світ? Можливе, бо, напр., в 999 р., цебто 500 літ перед першою подорожжю Колюмба, Леіф Еріксон відкрив скравок побережжя Північної Америки, мабуть коло Бостону. Товаришем подорожі Еріксона був католицький священик, який, правдоподібно, післав реляцію про цю подорож до Риму, звідки міг про неї довідатися Колюмб. Колюмб цікавився всім, що відносилося до подорожей в далекі краї, про які кружляли численні вістки в його рідній Італії. Ті всі вістки, матеріяли та мапи він показав, мабуть, королівській еспанській парі і її дорадникам, заки одержав фінансове попертя на відбуття своєї подорожі.

Аналіза корабельного денника Колюмба виявила, що він не вагався при виборі свого морського шляху та почував себе дуже певним на водах незнаного Атлантійського океану. Його три кораблі, об'їхавши Канарійські острови, тримались постійно 28 ступеня географічної ширини, що, до речі, є географічною шириною Фльориди. У висліді, його кораблі аж до островів Караїбського моря постійно пливли в мережі західніх вітрів. Кращого морського шляху зі „старого" до „нового" світу не можна собі уявити.

Колюмб був так пересвідчений про правильність вибраного шляху, що він рішуче противився та відкидав часті поради своїх корабельних старшин, щоб змінити її на більш південний напрям. Він вперто твердив, що вибрана ним дорога доведе експедицію найкоротшим і найпевнішим шляхом до наміченої мети.

Ганна Черінь

ГАВАЇ

(6)

Хочеш чи не хочеш, а купиш, хоч би тому, що незручно їх лишити „на позорище". Врешті, на Гаваї не мандрують для того, щоб заощаджувати гроші.

В спеціяльній печі, „іму", вже 6 годин смажився дикий (а може й не дикий, як перевірити?) кабан („пуа-а"), закутаний в листя „ті" та начинений різними овочами й фруктами. Двоє тубільних краснів вилами відкопали кабана з чорної землі. Розпанахане черево виглядало не дуже апетитно, але пахло смачно. Столи були накриті не під відкритим небом, як ми сподівались, а в залі з естрадою. Буфет наповнений різними стравами, що їх при тьмянім світлі не можна розібрати, тож брали по ложці з кожної миски й набрали стільки, що на самого кабана вже й місця на тарілці не було. Найбільш розмов було про поі, їжу з кореня рослини таро. Таро трохи нагадує лопух або рабарб. Бульбастий корінь таро варять, як картоплю, і подають у мисці. Ця їжа, поі, нагадує виглядом густий клей і, на думку гаоле, смакує як паперовий клей. Про це я чула давно, але думала, що це вигадка білих, для котрих чужа їжа несприятлива. Не сумніваюсь, що для японців маринований восьминог або цукрові мурашки — делікатес, але я б їх і спробувати не наважилась. Кожна людина, врешті, має право навіть на упередження. Проте, в царині овочів і фруктів ми більше відважні, і для мене досить знати, що це — не отрута, щоб спробувати що завгодно з рослинного світу.

— Отож, ви йдете сьогодні на луау? — спитав наш шофер. Не забудьте скоштувати поі!

— Ми вже коштували! — Озвалося з десяток голосів.

— Смакувало?

— Як клей до шпалерів! — Хором озвалися туристи.

- Може, ви не знали, як їсти? Поі треба їсти двома пальцями: один палець для того, щоб упхати поі в рот, а другий, — щоб витягнути! Але, поза сміхом, мушу вам сказати, що поі — це картопля без присмаки. Вона ніяк не смакує. В тім то й смак її. Природний, не пошкоджений смак. Смакує, як ніщо. А це — як святість. Коли гаваєць запрошує вас до себе й ставить на стіл миску поі, він оголошує цим, що ви йому друг і брат. І горе, якби ви наважились відмовитись від поі або хоч скривитись... Одна оговорка: це так було раніш.

Для туристів поі трошки підсмачують: лишають її на три дні, щоб почалась ферментація, і трохи розбавляють водою. Кольор поі з білого міняється на кавовий.

З такими знаннями ми наблизились до поі. Вона була ріденька й неприємна на вигляд і я зачерпнула трохи в ложечку для годиться. Дуже несмачна... Я б радше спробувала оригінальної, білої, „ніякої" поі. Так-сяк поїли все на тарілці, не усвідомивши, що то було . Найсмачніші були, звичайно, шматочки печеної в „іму" свинини.

Після їжі подавали ананасовий пиріг із кавою. чаєм або фруктовими соками. Ми, звичайно, вибрали сік Passion fruit. Ходячи по крамницях, шукали того Passion, але ніде не було. Проте, одного разу в парку я побачила якісь плоди, схожі на нестиглі персики, на землі й поклала два в свою об'ємисту торбинку. Це й були вони!

На сцену вийшов навіть не засмаглий хлопець-гаоле і пояснив, що він — бранець кохання. Він одружився з гавайкою і тепер працює з ансамблем свого тестя як заповідач. Він навіть затанцював якусь варіяцію (чи, ліпше, „вар'яцію") гули і вивів на сцену кілька смуглявих дівчат, що виконали декілька полінезійських танків. Дівчата тріпотіли бедрами, плавно змальовували руками краєвиди та почуття, лупасили в гарбузові бубни та ляпали качалками. Потім вони вибрали найкумедніших старших чоловіків, виволікли їх на сцену, закасали їм штани до колін або й вище і почали їх учити танцювати. Звичайно, за дві хвилини й самі вони багато б не навчились, тож сміху з незграбних старих мавп було досить. Дівчата ще й піднімали досить соромно сорочки старих танцюристів та виставляли напоказ товсті обвислі черева. Але старенькі чимало випили і їм не було соромно. До того ж, кожен з них дістав поцілунок від гарненької смуглявки.

Наступного ранку всі довго спали, але не ми. Пішли до ресторану напитись кави, викупили свої фотографії й пішли на чудовий пляж із чистим жовтим пісочком. На жаль, купатися не довелось, бо опівдні вже треба знову від'їжджати, а ще ж треба пакувати речі, що якимсь чудом розлазяться по всій кімнаті. Купальні костюми не висохли б! Ми вже шкодували, що пішли на луау, бо по сусідству, в Лагайні, можна було б побачити горбатих китів, що припливають із далекої півночі до Гаваїв на парування й народини малих — ну, як їх назвати малими, коли вони народжуються шестистоповими?!! В Лагайні провадиться дослідження поведінки і — МОВИ китів, найрозумніших із мешканців моря. Про що вони говорять чи співають? Вони надиво лагідні й дають людям себе чіпати й навіть пестити.

Автобус від'їжджає. Чотири години подорожі через увесь острів до останньої нашої зупинки — міста Гіло, столиці острова Гаваї. Пустельні краєвиди, гори, гори...

— У нас бувають сніги, — каже провідник. — І тоді люди їздять з гір на лижвах.

Він каже, а ми не віримо...

Еспанці завезли сюди кактус і він самовільно розповзся по схилах лави. Густі ліси евкаліптів, але деревця тоненькі та високі. Пасовища вкриті сухим клоччям.

— Ви не думайте, що тут так завжди сіро. Тепер нема дощів, а як вони прийдуть, трава зазеленіє. Та й худоба вискубує траву дощенту. Худоба? Так, там і там мальовничі групи рудих корів. Колись їх було багато більше, бо як тільки білі привезли на Гаваї кілька корів, свиней, овець і кіз, ватажки поклали на них КАПУ і ніхто не смів їх убивати. То худоба пооб'їдала всю траву й кущі так, що вже нічого було їсти. Вівці навчились ставати на задні ноги й сягати по листя на кущах... Тоді зняли табу й зменшили число худоби.

[Продовження буде]

Рідкісний концерт

Українці обох міст Міннесоти вже давно не чули співу славетного співака, баритона Мих. Мінського, і, нарешті, відбувся довгожданний концерт у Міннеаполісі 29-го січня в залі церкви св. Михаїла.

Вступне слово мала голова УККА, мгр Люба Ментега. Програма була широка і різноманітна. Важливо, що майже весь репертуар був новий.

Ми гадаємо, що буде корисно для читача подати докладно цю програму.

І. 1) ,,Два кольори'' Д. Павличко—О. Білаш, 2),,На калині мене мати колихала" А. М'ястківський — В. Верменич,3),,Пісня серця" Д. Луценко — І. Шамо, 4) ,,Калиновий гай'' Д. Луценко — І. Шамо, 5) ,,Моя стежина'' А. Малишко- П. Майборода, 6) ,,Скільки весен було'' А. Підлужний — О. Литвинів, 7) ,,Я не третій'' А. Татаренко — А. Горчинський, 8) ,,Пісня шофера'' В. Юхимович — О. Білаш.

Опісля по перерві в другій частині концерту Михайло Мінський заспівав ,,Не буди її'' — О. Ковач, ,,Ти моя омріяна'' М. Сигнаївський — В. Арженовський, ,,О і не цвіти буйним цвітом'', обр. М. Дремлюги, ,,Верховино'', обр. А. Гнатишина, ,,Виноградник зеленіє'', обр. Г. Страхилевича, ,,Не женись, сину'', обр. В. Галовирі, ,,Підкручу я чорний вуса'' А. М'ястківський — В. Верменич, ,,Гей, порадьте, добрії люди'' слова й музика А. Гнатишина. У пісню ,,Два кольори'' співак вклав багато чуття ... і суму.

Ми бачимо, що пісні були різних жанрів: і ліричні, і жартівливі, а також була мажорна (,,Пісня шофера''.

Кожну пісню авдиторія тепло вітала і нагороджувала оплесками. Як видно, публіці найбільш сподобалися такі вокальні речі: ,,Верховино, світку ти наш'', жартівливі пісні: ,,Підкручу я чорні вуса'', ,,Гей, порадьте, добрії люди'', гарна міміка і відповідні жести.

Щодо техніки виконання треба зауважити — чітку дикцію і фразування.

Концерт мав великий успіх. На ,,біс'' соліст виконав одну ліричну пісню, а наприкінці — жартівливу.

Фортепіяновий супровід вів відомий піяніст Річард Згодава.

Це були дві години справжньої естетичної насолоди. Але, на жаль, людей на залі було небагато.

Ол. Филипович

Вперше у Ню Йорку!

КОНЦЕРТ ,,МИ З УКРАЇНИ''

ЛАВРЕАТ ЕСТРАДНОГО ФЕСТЕВАЛЮ СПІВАКІВ У ЛЬВОВІ

ІРИНА ШИРОКОБРОДСЬКА

Ліричні пісні **МИХАЙЛО МЕЛЬНИК**

У супроводі оркестри **,,ЧУМАКИ''**

Субота, 1-го квітня 1978 року, год. 4:30 по пол.

Заля УНДому, 140 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й.

Вступ 4.00 дол. Квитки: АРКА, ЕКО і СУРМА.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ
136 Друга Авеню, II поверх
(Дім Українського-Визвольного Фронту)

П'ятниця, 31-го березня 1978 року, о год. 7:30 веч.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР

з нагоди появи книжки ЮРІЯ ЛІБЕРА (Гарвардський університет) та АННИ МОСТОВИЧ (Університет Індіяна), видання УНІГУ, про

РУХ СПРОТИВУ В ПОНЕВОЛЕНІЙ МОСКВОЮ УКРАЇНІ, рр. 1955-75.

(Аннотована бібліографія самовидавівських матеріялів)

УЧАСТЬ БЕРУТЬ:

Автор книжки — **Юрій Лібер** • Член УНІГУ — **Богдан Тарнавський**
Модератор — **Адріян Сливоцький**

Після доповіді відбудеться дискусія.

•

Запрошуємо Шановних Гостей познайомитися з ВИСТАВКОЮ ВИДАНЬ Українського Наукового Інституту Гарвардського університету, що буде влаштована в залі під час Вечора.

ТОРОНТСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ
і
КЛЮБ УКРАЇНСЬКИХ ПРОФЕСІОНАЛІСТІВ і ПІДПРИЄМЦІВ у ТОРОНТІ

запрошують Українську Громаду на

ІНАВҐУРАЦІЙНИЙ СЕМІНАР ім. ВАСИЛЯ КУРИЛИКА при Торонтському Університеті

Вівторок, середа, четвер — 4, 5 і 6-го квітня 1978 р.

****

Вівторок, 4-го квітня, год. 7:45 ввечері
Medical Sciences Auditorium
St. George Campus
University of Toronto

,,Василь Курилик — візія юнака канадських прерій''
— проф. Ремзей Кук, *факультет історії, університет Йорк.*
"William Kurelek — a praire boy's vision"
— Ramsay Cook, Professor of History, York University.

Середа, 5-го квітня та четвер, 6-го квітня год. 8:00 ввечері
Hart House-Debates Room
St. George Campus
University of Toronto

,,Переоцінка канадського федералізму'' (два виклади)
— проф. Кеннет Лисик, *декан юридичного факультету, університет Британійської Колюмбії.*
"Reshaping Canadian Federalism" (in 2 parts)
— Kenneth Lysyk, Dean of Law, University of British Columbia.

(ВСТУП БЕЗПЛАТНИЙ)

ДЖОН ЕВЕНС, президент Торонтського Університету — ІГОР БАРДИН, голова КУПП у Торонті

Ділимося сумною вісткою з Рідними Приятелями і Знайомими, що 24-го березня 1978 р. відійшов у Вічність

бл. п.

ЯРОСЛАВ ГРИНЕВИЧ

нар. 31 березня 1898 р. у Львові — б. УСУС і старшина УГА і УНР Армій, б. адвокат у Надвірні, Грубешові та Болехові.

В смутку:

ДАРІЯ ВИТАНОВИЧ — сестра
РУТА ГАЛІБЕЙ з родиною — сестрінка,
ДЗВІНКА ПОНОМАРЕНКО з родиною — сестрінка
ЮРІЙ ВИТАНОВИЧ — сестрінок
ІГОР ГРИНЕВИЧ — братанок з родиною
ЛІДІЯ СУШКІВ з родиною — пасербиця
ЮЛІЯ ТАРНАВСЬКА з родиною — тіточна сестра
і Родина в Україні, Канаді й Австралії

ПАНАХИДА — в середу о 7-ій год, вечора в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — в четвер, 30-го березня о год. 9-ій рано з того ж заведення до церкви св. Юра, опісля на цвинтар St. Raymond на Бронксі, Н.Й.

Ділимося сумною вісткою, що дня 25-го березня 1978 року, несподівано, відійшла у Вічність наша НайдорожчаТЕТА

бл. п.

ОЛЕНА ГОЛІЦИНСЬКА БРИЛИНСЬКА

артистка українських театрів, проживши 78 років.

ПАНАХИДА у вівторок, 28-го березня 1978 р., о год. 8-ій веч. в похоронному домі Литвин і Литвин, 801 Springfield Avenue, Irvington, N.J.

ПОХОРОН у середу, 29-го березня 1978 р., з того ж похоронного заведення, о год. 8:30 ранку до церкви св. Ів. Хрестителя, 719 Sanford Avenue, Newark, N.J., а після ЗАУПОКІЙНОЇ СЛУЖБИ БОЖОЇ на цвинтар св. Духа St. Bethlehem (Easton, Pa.).

Про участь у жалобних відправах та про молитви за спокій душі Покійної просять:

сестрінка — ВАЛЯ КАЛИН-МАГМЕТ з чоловіком СТЕПАНОМ
та Родина в Америці, Канаді й Европі

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що в четвер, 23-го березня 1978 року, відійшла у Вічність, на 90-му році життя, наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

ТЕКЛЯ ТКАЧ КРИВОКУЛЬСЬКА

Залишені в смутку:

син — ВАСИЛЬ з дружиною СТЕФОЮ
внуки:
ОРЕСТ
ВОЛОДИМИР з дружиною ЛЯРИСОЮ
і ХРИСТЯ
донька — ОЛЬГА з мужем ТЕОДОРОМ МАРУЩАКОМ
внук — ВОЛОДИМИР
син — ЕВСТАХІЙ з дружиною ІВАНКОЮ в Україні
та Внуки і Правнуки в Україні і Канаді

•

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 27-го березня 1978 р. з похоронного заведення Литвин і Литвин до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а опісля на Holywood Cemetery в Union, N.J.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ
Комісія Патріяршого Фонду — повідомляє:

Замість квітів на могилу

бл. п. Івана Кобзяра

на Патріярший Фонд зложили:

Наталія Шараневич	$20.00
Степан Гук	20.00

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

Д-ра ІЛЛІ КАРАПІНКИ

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:

31-го БЕРЕЗНЯ 1978 р. — ПАНАХИДА в катедрі СВ. НИКОЛАЯ в ЧІКАГО, Ілл.;
1-го КВІТНЯ, о год. 8:30 в церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ, Н. Дж.;
1-го КВІТНЯ, о год. 8:30 в церкві ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ в МОРҐЕНТАВН, В. Вірдж.;
1-го КВІТНЯ, о год. 9:30 в церкві ПРЕСВ. ТРІЙЦІ в КЕРГОНКСОНІ, Н. Й.;
1-го КВІТНЯ, о год. 8:30 в церкві СВ. ЮРІЯ в ПІТТСБУРҐУ, Па.;
8-го КВІТНЯ, о год. 8:30 в церкві СВ. ЮРІЯ в ПІТТСБУРҐУ, Па.

Про молитви просять —

ДІТИ і РОДИНА

ПОДЯКА

Складаємо сердечну подяку Родині, Приятелям, Товариствам і Організаціям за особисті чи листовні вислови співчуття з приводу смерти нашого Дорогого БАТЬКА, БРАТА і ШВАҐРА

бл. п.

Д-ра ІЛЛІ КАРАПІНКИ

Дякуємо Всечеснішим Отцям Парафії св. Івана Хрестителя в Нюарку за духовну опіку над Покійним і за переведення похоронних відправ. Особлива подяка о. Пароховi Михайлові Кучмякові, ЧНІ, за майже щоденні відвідини в шпиталі.

З глибини серця дякуємо д-рові Богданові Худьові за безкорисну опіку в часі недуги Покійного.

Родині, Приятелям, Знайомим, Членам місцевої та позамісцевих громад, а головно, Молоді дякуємо за численну участь в Панахиді й похороні. Особливо всім Шановним Промовцям, які прощали Покійного. Хорові при церкві св. Івана Хрестителя під управою проф. М. Добоша щира подяка за звеличання сумних обрядів.

Дякуємо за квіти, пожертви на Служби Божі за душу Покійного і за щедрі датки на добродійні цілі.

Похоронному заведенню Литвинів дякуємо за дбайливе переведення похорону.

ДІТИ й РОДИНА

•

Пожертви на добродійні цілі зложили:

$150.00 — Юрій Карапінка;
$100.00 — Адам Гординський, Орися Карапінка;
$85.00 — Ірина Петен з родиною;
$50.00 — Українська Гетьманська Організація в Нюарку, Осип і Софія Андрушків, Тарас Станько, Василь Трачук;
$30.00 — Наталія Балицька, Антін і Ірина Шарунович;
$25.00 — Ірина Пізняк;
$20.00 — Василь Гнатів, Ігор Зелик, Василь і Пелагія Кучкуда, Василь Манько, Люся Паладій, Тарас Пастушенко, Петро Постолюк, Любов Савойка, Микола і Олександра Терлецькі;
$15.00 — Ольга і Теодор Цар;
$10.00 — Лев Голінатий, Михайло Дзіман, Іван Зелик, Василь Кузик, Зюня Мартинець, Володимир Медвідь, Ірина Небелюк, Степан і Ольга Панас, Микола Семанишин, Михайло Цяпка, Н. Н.;
$5.00 — Богдан Дацківський, Марія і Петро Длябога, Михайло Плешкан, Володимир Шпирка;
$3.00 — Михайло Загайкевич.

Разом зложено $1,048.00 і розділено згідно з бажанням Жертводавців для:

Інституту ім. В. Липинського	$465.00
Наукового Товариства ім. Шевченка	100.00
Пластової Фундації в Нюарку	150.00
Воєнних Інвалідів	168.00
Товариства Охорони Воєнних Могил	50.00
Сиріт	65.00
Українського Наукового Інституту в Гарварді	50.00
Разом	$1,048.00

Всім Жертводавцям щире спасибі!

В глибокому смутку ділимося з Родиною, Друзями і Знайомими сумною вісткою, що в суботу 25-го березня 1978 р. на 78 р. життя помер наш любий Муж, Батько, Дідо, Брат і Вуйко

бл. п.

МИКОЛА БІГУН

учасник Визвольних Змагань, член юнацької Пластової сотні Стрия, Української Галицької Армії, Української Військової Організації, Організації Українських Націоналістів, в'язень польських тюрем і Берези Картузької та німецького концтабору Бретц, член Організації Державного Відродження України, Об'єднання б. Вояків Українських Армій, голова Управи оселі ,,Золота Осінь''.

ПАНАХИДА — в п'ятницю 31-го березня 1978 р. о год. 7.30 веч. в похоронному заведенні H. B. Humiston, Kerhonkson, N.Y.

ПОХОРОН — в суботу 1-го квітня 1978 о год. 8.30 рано з похоронного заведення до церкви св. Тройці в Кергонксоні, а після Заупокійного Богослужения на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:
дружина — МИХАЙЛИНА
доньки — МАРТА і БОГДАН КОВЧ та діти РОМАН, ТАРАС, ПЕТРО і ДАРКА
ХРИСТИНА і РІЧАРД ҐРОССЕ та діти НАТАЛКА і ДАНА,
сини — АНДРІЙ і ЛЕСЯ БІГУНИ та діти ЛІДА, АНДРІЙ і УЛЯНА,
ЯРОСЛАВ БІГУН,
сестра — ОЛЕНА і МАРІЯН ДУБИ, Ближча і дальша Родина в ЗСА і Україні.

•

Родина просить про молитви за Покійного і в його пам'ять замість квітів на могилу складати пожертви на Українські Молодечі Організації, ,,Українське Слово'' та інші добродійні цілі.

СВОБОДА НАРОДІВ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Або: „Що для нас зробили чи роблять ізраїльтяни?... Чи: — „А хто гарантує нам, що ізраїльтяни допоможуть українському народові в майбутньому?..."

В суті речі навіть на ці запитання можна дати задовільні відповіді, бо українсько-жидівські стосунки сьогодні вступили у розсудливішу стадію розвитку ніж будь-коли досі. Випадки гуманного взаємовставлення, взаємопошани і навіть взаємопідтримки в умовах спільного страждання під тим самим гнобителем сьогодні не належать до рідкости...

Але в заторкненій тут справі не треба і цих міркувань. Ідеться бо про суто ідейний підхід і принцип: кожна національність має право на суверенне і безпечне існування „у народів вольних колі" (І. Франко). Якщо ми визнаємо це право за українською нацією (а щодо цього вже немає сумніву!), тоді нашим обов'язком є і завжди буде всюди — де це тільки можливе — принаймні морально й дипломатично — підтримати це саме право і для будь-якої іншої загроженої національности. А зокрема національности, загроженої діями того самого жорстокого ворога, який придушує український народ.

Свобода неподільна

Канадські та американські українці мають скромні, але реальні впливи у політичних колах своїх держав. Канадці та американці українського роду щоправда не велика „група тиску", з їхньою думкою числяться урядові кола інколи стримано, інколи з опором, але не брати на увагу тієї думки не сміє сьогодні жаден розсудливий державний діяч північно-американської демократії.

Якщо український голос інколи не має там відгуку, то це часто наслідок саме браку з'ясовування своєї думки про непартикулярні справи...

Підтримка для принципу права жидів на свою суверенну державу та права ізраїльтян на міжнародні ґарантії безпечного існування, як нація-держава, належить саме до таких несамолюбних, безкорисливих і непартикулярних справ. А втім, українська громадськість у всьому світі вже давно керується принциповим гаслом: „Свобода всім народам, свобода кожній людині!"

Коли ж десь у світі хтось задушує якусь національність, тоді не запитуймо, як вона зветься, велика вона чи мала... Негайно обороняймо її право на життя, бо свобода, як і неволя, завжди неподільна!

ЧИ СССР ВСЕ ТАКИ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

цуз Марше іде наруку Брежнєву проти його союзника Мітеранда. Еврокомунізм назагал не може сподобатися совєтському режимові.

Потретє, існують совєтські невдачі в Третьому Світі. Під час деколонізації для СССР було легко заповнити політичну порожнечу. Тепер той період уже майже минув і починає бути дуже тяжко для СССР закрити свої експансивні цілі протиколоніяльними вимогами. Поступове виключення Совєтського Союзу з Близького Сходу є добрим прикладом того.

Єдиний терен, який задовольняє совєтський провід, це Захід, хоч як досі, то совєтська пропаганда представляла Захід у найчорніших кольорах. Дійсно ніде в світі не має Брежнєв таких приятелів як Брандт і Жіскар д'Естен. Західні кредити, технологія і збіжжя допомагають вдержати совєтську економіку, а західнє поступництво допомагає вдержати політичну рівновагу. Разом ті чинники уможливлюють виминати домашні реформи. Навіть проблема людських прав, висунена президентом Картером, яка так налякала совєтських керівників, поволеньки починає розкладатися.

Одначе навіть ця підтримка Заходу виглядає для мене самовбивчою. Допомагаючи совєтам виминати менші кризи, які повинні б присилувати совєтський провід вводити реформи, Захід припізнює ще навіть страшнішу кризу в будуччині. Може статися так, що ніякі реформи не відвернуть революції і розкладу. Такий розклад мав би, без сумніву, шкідливий вплив для Заходу.

Я гадаю, що післябрежневський провід знайдеться віч-на-віч двох альтернатив: або перед поступовою лібералізацією економічних і політичних реформ, частинною децентралізацією і більшою національною автономією — або з совєтським фашизмом, загостренням конфлікту між росіянами і неросіянами, крайньою централізацією, неекономічними насильствами як основою економії та вкінці, розвалом країни. Тяжко приходиться сказати як скоро і в який спосіб знайде вихід цей хворий режим. Одначе, цей хворий режим — так як вперте „скрипливе дерево" в російській приповідці — не завсіди є на грані упадку. У зв'язку з тим, я із застереженням брався би розглядати питання: „Чи Совєтський Союз таки переживе 1984-ий рік?" — твердить тепер Амальрик.

ПРЕЗИДІЯ ЕКЗЕКТИВИ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

мени Комітету Об'єднаних Українських Американських Організацій м. Ню Йорку.

Мгр Іван Винник, голова Контрольної Комісії УККА звітував в подробицях про переведену контролю майна та діловодства УККА, стверджуючи, що всі розходи УККА були виплачувані згідно з бюджетом. Він сказав, що Український Народний Фонд в 1977 р. досягнув суми $154,609.00, найвища сума, яку осягнено за час існування Народного Фонду. Інші приходи УККА це суми з продажу книжок, передплати на „Український Квартальник", збірка на СКВУ; та записи на УККА. Він далі сказав, що ціле майно УККА, включно з домом, виносить загальну суму $311,178.00. Мгр Винник закінчив свій звіт признанням Централі УККА за добре ведення діяльности.

Пані Уляна Дячук, касир УККА, проаналізувала джерела доходів УККА, стверджуючи, що УКраїнський Народний Фонд постійно зростає з кожним роком. Вона звернула окрему увагу на нові джерела доходів: українські купці, промисловці та українські кооперативи та банки, подавши, як приклад, пожертви українських бизнесменів з Чікаґо на Українське Інформативне Бюро у Вашінгтоні.

Звіт Президента УККА

Президент УККА проф. Лев. Е. Добрянський заторкнув ряд проблем, зв'язаних з його діяльністю у Вашінгтоні:

— Відзначення 22-го січня ц.р. пройшло успішно, хоча не було спеціяльної молитви в Конґресі. Того року молитву відмовлять 22-го січня 1979 р. За це, в липні ц.р. з нагоди 20-річного відзначення резолюції про „Тиждень Поневолених Націй" спеціяльні молитви відмовлять український католицький і православний священики в Сенаті та Палаті Репрезентантів.

— Проф. Добрянський провадить довшу переписку з „Ню Йорк Таймсом" в справі статті про антисемітизм в Україні, йому запропоновано скоротити його відповідь до 300 слів, на що він не погодився. Переговори в цій справі продовжуються.

— Як президент „Американської Ради для Світової Сбободи" він є заанґажований в ряді дій загально-американського характеру та пише два рази в місяць колюмну про американсько-совєтські відносини, де багато згадується про поневолення України.

— Професор Добрянський написав листа до директора ЮСІА Дж. Е. Райнгардта в справі видрукування брошури російською мовою для американської виставки в Києві як протест проти нехтування української мови в Україні.

— „Крайовий Католицький Реджістер" перевів з проф. Добрянським інтерв'ю в справі відносин між СССР і Америкою, як також про положення українського народу; він теж переписувався з президентом Вісконського університету в справі закриття курсів українознавства.

— Щодо Беоґрадської конференції, то проф. Добрянський вважає, що вона була цілковитим провалом, бо західні делеґації навіть не могли вимогти на СССР, щоб там не карали тих людей в СССР, що цікавляться Гельсінкськими угодами щодо прав людини.

Інші справи, що їх видвигнув проф. Добрянський, відносилися до резолюцій про відновлення українських Церков, потреби видрукування брошури про поневолені нації, участь УККА в характері спостерігача в конґресі ВАКЛ у Вашінгтоні, і т.п.

Відтак звітували інші члени Екзекутиви. І. Олексин говорив про його участь в різних українських імпрезах. Д-р Аскольд Лозинський звітував про діяльність молодечих організацій, головно про інформативну доповідь сен. Павла Юзика та ред. Бориса Потапенка про Беоґрадську конференцію, заплянований панелі молоді тощо.

Звітуючи про стан „Історії Української Еміґрації в Америці", д-р Володимир Душник сказав, що він вже має 66 статтей, обсягом 1,670 сторінок. З того 50 статтей є зредаґовані, переписані і готові до друку; 10 статтей є в стадії редаґування та переписування, ще не надіслано 6 важливих рукописів. Він теж твердив, що є конечно відділити історії громад в окремому томі.

Мгр Базарко звітував про збори кількох членів керівних органів УККА з членами Українського Інформативного Бюра у Вашінгтоні; про програми в літніх таборах молоді та масовий протест, заініційований Екзекутивою УККА, проти рішення ЮСІА друкувати поросійськи брошуру для роздачі під час американської виставки в Києві. Цей добрезорганізований протест увінчався певним успіхом, коли американський уряд зарядив видрукування вкладу по-українськи для включення в брошуру.

Вкінці пп. Лисогір, Гнатюк і Білинський звітували про підготову 3-го конґресу СКВУ, про що була мова у звіті про засідання Президії Екзекутиви УККА.

Після доповідей-звітів відбулася широка дискусія, в якій брали участь майже всі члени Ради.

УКРАЇНСЬКА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

мо, що ті, яких обшукали, не могли мати будь-якого відношення до цієї справи. Ціль обшуків — знайти гроші, які використовується для допомоги політв'язням і їх родинам.

Відомо також, що Іван Дикий був засуджений за статтю 62 КК УРСР („антирадянська агітація і пропаґанда") за писання анонімних листів до держаних органів. Він повернувся декілька років тому на батьківщину, після 5 років в таборах і 2 років заслання; не міг одержати дозволу жити зі своєю родиною (в нього двоє дітей) в одному з сел в Західній Україні; він не мав постійної прописки і праці та був переслідуваний міліцією".

В „Інформаційному Бюлетені" є також інформації про переслідування Івана Кандиби, про арешт Вадима Смогителя, про ув'язнення Василя Барладяну, та про двох нових членів Групи Віталія Калиниченка та Василя Стрільцева.

Інформаційний бюлетень підписали члени Групи: Олесь Бердник, Віталій Калиниченко, Іван Кандива, Оксана Мешко, Василь Стрільців і Ніна Строката.

Повний текст Бюлетеню появиться в журналі „Сучасність".

Групі точно не відомо чи Іван Дикий здійснив крадіж, але є достовірно відомо, що ті, яких обшукали,

Групи Івана Кандиби, Віталія Калиниченка, Олеся Бердника, Петра Вінса...

23 січня (ц.р.) відбувся обшук у Стефанії Гулик у Львові.

Після арешту Лук'яненка, його дружину Надію Миколаївну кілька разів викликали до КҐБ. Слідчі Полунін і Санько... їй кажуть: „Тепер ми його припечемо. Дістане він цілих 15 років".

8 лютого арештували члена Української групи „Гельсінкі" Петра Вінса. Його обвинувачують за статтю 216 КК УРСР...

9 лютого в „справі" Лук'яненка відбувся штурм-обшук у члена Групи Оксани Мешко...

В грудні-січні в Україні відбувалися обшуки у зв'язку зі справою крадіжі, яку, як твердять слідчі органи, буцім-то здійснив Іван Дикий. Обшуки відбулися: 12 грудня у Любомири Попадюк, матері політв'язня Зоряна Попадюка і в його бабуні Софії Копистинської в Самборі, в Олени Антонів у Львові; 5 січня у Богдана Сороки (сина М. Сороки, який помер в таборі) у Львові, і у Віри Лісової, дружини політв'язня Василя Лісового.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 31-го БЕРЕЗНЯ 1978 р.

БАЙОН, Н. Дж. Важні збори Тва ім. Т. Шевченка 281-ий Відд., о год. 6:30 веч. в УНДомі при 280 Авеню Е. Проситься всіх членів взяти обов'язкову участь. — М. Гись, секр.

НЕДІЛЯ, 9-го КВІТНЯ 1978 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці 36-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в кафетерії школи св. Йосафата при 940 Рідж Ровд Іст. Проситься всіх членок взяти участь у зборах та вирівняти належні вкладки. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

Окружний Комітет Відділів УНС Ютика-Сиракюзи, Н. Й.

повідомляє, що

в неділю, 9 квітня 1978 р., о год. 2-ій по пол. в залі Українського Народного Дому

1317 West Fayette Street, SYRACUSE, N.Y.

відбудуться

ЗВИЧАЙНІ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Окружного Комітету Відділів УНС ЮТИЦЬКО-СИРАКЮЗЬКОЇ ОКРУГИ

НА ПОРЯДКУ ДНЯ НАРАД:

1. Відкриття;
2. Вибір президії;
3. Вибір Номінаційної Комісії;
4. Відчитання протоколу з попередніх загальних зборів і його прийняття
5. Звіти членів Управи: голови, секретаря і касира;
6. Звіт Контрольної Комісії;
7. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі;
8. Вибір Управи і Контрольної Комісії на рік 1978;
9. Доповідь СТЕПАНА ГАВРИША, головного організатора УНС;
10. Дискусія;
11. Затвердження пляну праці на біжучий рік;
12. Внески, запити і закриття зборів.

До участи в зборах зобов'язані предсідники, секретарі, касири, конвенційні делегати на 29-ту Конвенцію УНС і інші урядовці відділових управ, а саме:

Геркімер 192, Елмайра 271, Літел Фолс 330, Оборн 38, 202, 283, Ром 121, Сиракюзи 39, 317, Фултон 263, Ютика 58, 434, Горнел 215.

У Зборах візьмуть участь:

Степан Гавриш, головний організатор УНС
Володимир Запаранюк, головний радний УНС
Василь Оріховський, обласний організатор УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Іван Пігуляк, почесний голова	Володимир Запаранюк, почесний голова
Микола Павлів, голова	Ярослав Сенишин, секретар

Микола Велич, касир

Український Народний Союз

проголошує

ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ

потребуючим студентам

на академічний рік 1978-79

Стипендії будуть признані Стипендійною Комісією УНСоюзу студентам визнаних університетів і каледжів, які є членами УНСоюзу щонайменше два роки, на основі:

1. Фінансової потреби;
2. Студійних досягнень (оцінок);
3. Активности в українському громадському, а зокрема студентському житті.

Подання про стипендії, на формулярах, що їх можна набути в Головній Канцелярії УНСоюзу, слід вносити до **31-го березня 1978 року**, на адресу:

Ukrainian National Association
30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302

Боффало і околиця!

В неділю, 9 квітня 1978 р., о год. 2:30 по пол. в Українсько-Американському Горожанському Центрі

205 Мілітари Ровд, БОФФАЛО, Н. Й.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Окружного Комітету Відділів УНС в БОФФАЛО, Н. Й.

в яких повинні взяти участь члени Окружної Управи та Урядовці і конвенційні Делегати на 29-ту Конвенцію УНС наступних Відділів:

40, 87, 127, 149, 299, 304, 351, 360 і 363

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Звіт з діяльности Окружної Управи;
2. Вибір Окружної Управи;
3. Доповідь ЙОСИПА ЛИСОГОРА, головного предсідника УНС;
4. Плян праці на 1978 рік.

У Зборах візьмуть участь:

Йосип Лисогір, головний предсідник УНС
Василь Оріховський, обласний організатор

До участи в Зборах запрошені також члени УНСоюзу та ширше Громадянство.

Роман Конотопський, голова

Марія Гаравус, касир	Іван Гаврилюк, секретар

ТАРЗАН, Ч. 7921. П'ять мисливців

Примара безпощадного літака „пірата" Роджерса, який шатає по небесних просторах, наводить страх на африканські джунґлі...

Але його ескапади вже надто довго проходять без жадного опору... Однак, тепер п'ять сміливих мисливців розшукують його лігва..